

**UCHWAŁA Nr
RADY MIEJSKIEJ w ŁODZI
z dnia**

w sprawie skargi pp. _____ na działanie Prezydenta Miasta Łodzi

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 594, 645 i 1318) oraz art. 229 pkt 3, art. 237 § 3 oraz art. 238 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267), Rada Miejska w Łodzi

uchwala, co następuje:

§ 1.1. Skargę pp. _____ na działanie Prezydenta Miasta Łodzi uznaje się za bezzasadną.

2. Skarga jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu do przedmiotowej uchwały, które stanowi jej integralną część.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miejskiej w Łodzi do przekazania Skarżącym niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodnicząca
Rady Miejskiej w Łodzi**

Joanna Kopcińska

Projektodawcą uchwały jest
Komisja Rewizyjna
Rady Miejskiej w Łodzi

PRZEWODNICZĄCY
Komisji Rewizyjnej
Rady Miejskiej w Łodzi

Adam Wieczorek

Joanna Kopcińska
11.02.2014

Uzasadnienie

W dniu 2 grudnia 2013 roku do Rady Miejskiej w Łodzi wpłynęła skarga _____ na działanie Prezydenta Miasta Łodzi. Przedmiotem skargi jest nałożenie obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości.

W skardze z dnia 2 grudnia 2013 roku Skarżący wnioskuje:

- o zaniechanie postępowania egzekucyjnego i zwrot dotychczas pobranych zobowiązań podatkowych,
- wypłatę zadośćuczynienia za dolegliwości związane z nienależytym pobraniem, zdaniem Skarżących, zobowiązań podatkowych,
- podjęcie „stosownych” działań wobec pracowników Wydziału Finansowego Urzędu Miasta Łodzi prowadzących, wobec zainteresowanych, postępowanie podatkowe.

W uzasadnieniu skargi Skarżący podnoszą, iż dotychczasowe decyzje ustalające wobec Skarżących zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości przy ul. Dąbrowskiego, stanowiące podstawę postępowania egzekucyjnego nie istnieją w sensie prawnym z mocy wyroku Sądu Najwyższego z 2003 roku; powołują się również w tym zakresie na „decyzję ostateczną Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi z dnia 18 października”, gdzie postępowanie zostało umorzone, zdaniem Skarżących, z powodu braku przedmiotu i podmiotu opodatkowania.

Na podstawie art. 237 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego Rada Miejska w Łodzi, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, zawiadamia o następującym sposobie załatwienia skargi:

W sprawie ustalono, że aktem notarialnym z dnia 23 grudnia 1993 roku Skarżący w 1/10 oraz inny podmiot w 9/10 nabyli prawo wieczystego użytkowania nieruchomości przy ul. Dąbrowskiego w Łodzi. Dopiero w maju 2001 roku po wszczęciu postępowania podatkowego przez organ podatkowy Skarżący zgłosili do opodatkowania podatkiem od nieruchomości przedmiotową nieruchomość, składając stosowne deklaracje podatkowe za lata 1996-2001. Wobec niezgłoszenia w ustawowym terminie obowiązku podatkowego – zobowiązanie podatkowe za lata 1993-1995 uległo przedawnieniu. W ww. deklaracjach podatkowych jako podstawę opodatkowania zgłoszono: budynki związane z działalnością gospodarczą, grunt związany z działalnością gospodarczą oraz budowlę. Powyższe przedmioty opodatkowania stanowiły podstawę wymiaru podatku od nieruchomości przy ul. Dąbrowskiego za lata 1996-2013. Postępowania podatkowe za ten okres zostały zakończone ostatecznymi decyzjami, ponieważ strony nie wносиły od nich odwołań.

Obecnie toczy się postępowanie z wniosku Skarżących z dnia 21 lipca 2013 roku w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1994-2013.

W roku 2013 Skarżący wystąpili do organu egzekucyjnego z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących podatek od nieruchomości położonej w Łodzi przy ul. Dąbrowskiego za lata 2005-2013. W tej sprawie Prezydent Miasta Łodzi wydał postanowienie z dnia 19 września 2013 roku, odmawiające zawieszenia postępowania na podstawie tytułów wykonawczych obejmujących podatek od nieruchomości położonej w Łodzi przy ul. Dąbrowskiego za lata 2005-2013. W postępowaniu w II instancji Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi postanowieniem z dnia 10 października 2013 roku utrzymało w mocy zaskarżone przez podatników postanowienie Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 19 września 2013 roku.

Na ww. postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi strony złożyły skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, która nie została jeszcze rozpatrzona.

Wobec zarzutu Skarżących w kwestii przedmiotu i podmiotu opodatkowania w rozpatrywanej sprawie należy wskazać, że decyzja może być skierowana i doręczona jedynie podmiotowi będącemu stroną w postępowaniu podatkowym. Rozstrzygnięcie skierowane do osoby nie będącej stroną w sprawie skutkuje jej nieważnością. Stroną w postępowaniu podatkowym jest zgodnie z art. 133 § 1 ordynacji podatkowej m.in. podatnik, który z uwagi na swój interes prawny żąda czynności organu podatkowego, do którego czynność organu podatkowego się odnosi lub którego interesu prawnego działanie organu podatkowego dotyczy. Z treści art. 133 ordynacji podatkowej wynika, że katalog podmiotów, które mogą być stroną w postępowaniu, jest zamknięty.

Zgodnie z art. 6 ust. 6 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, osoby fizyczne, z zastrzeżeniem ust. 11, są zobowiązane złożyć właściwemu organowi podatkowemu informację o nieruchomościach i obiektach handlowych, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości lub od dnia zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3. Skarżący złożył informację w sprawie podatku od nieruchomości w dniu 29 maja 2001 roku. Należy przy tym zauważyć, że w takiej sytuacji, kiedy organ podatkowy dokonuje ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego zgodnie ze złożoną informacją, na zasadzie kontynuacji kiedy stan faktyczny nie ulega zmianie, w oparciu o przepisy art. 123 § 2, art. 165 § 3, art. 200 § 2 pkt 1 oraz 210 § 3 ordynacji podatkowej organ I instancji nie doręcza postanowienia o wszczęciu postępowania, nie wyznacza stronie siedmiodniowego terminu do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego i może odstąpić od uzasadnienia decyzji. Z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, bowiem zgodnie ze złożoną deklaracją zostały wydane wobec stron decyzje ustalające wymiar zobowiązania podatkowego. Strona nie złożyła przy tym od tych decyzji odwołania.

Należy wykazać przy tym, że z ewidencji gruntów i budynków w sposób jednoznaczny wynika, iż strony zostały wpisane w tej ewidencji jako użytkownicy wieczysti gruntów i właściciele budynków, co powoduje, że organy podatkowe nie mogą w przedmiotowej sprawie orzekać odmiennie. Ponadto, z księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości wynika jednoznacznie, iż przedmiotowa nieruchomość gruntowa, oznaczona w ewidencji gruntów symbolem Ba – tereny przemysłowe, znajdowała się we współużytkowaniu wieczystym w 1/10 części Skarżących oraz w 9/10 części innego podmiotu. W oparciu o akt poświadczenia dziedziczenia z 21 kwietnia 2010 roku, w miejsce innego podmiotu został w oparciu o złożony w dniu 2 grudnia 2010 roku wniosek wpisany do udziału w 9/10 części Skarżący. Należy przy tym wskazać, iż odrębna własność budynków i budowli na gruncie objętym prawem użytkowania wieczystego stanowi prawo akcesoryjne do tego użytkowania wieczystego, a zatem dzieli los tego użytkownika wieczystego. Oznacza to, że odrębna własność budynków i budowli, stanowiąca wyłom w stosunku o zasady *superficies solo credit*, zlokalizowanych na gruntach będących w użytkowaniu wieczystym właściciela tych budynków i budowli, powstaje także wskutek wpisu do ksiąg wieczystych, ze skutkiem od dnia złożenia wniosku do sądu wieczystoksięgowego o ujawnienie tego prawa. Należy również zauważyć, iż w oparciu o wniosek złożony 17 lutego 2012 roku z dniem 11 kwietnia 2012 roku w księdze wieczystej ujawniono budynki. Trzeba też stwierdzić, iż prawa i roszczenia budynków i budowli usytuowanych na działce nie były objęte umową sprzedaży z dnia 23 grudnia 1993 roku, którą Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2003 roku, ocenił jako nieważną, lecz zostały nabyte na mocy umowy sprzedaży z dnia 2 września 1991 roku. Należy przy tym wskazać, że Prezydent Miasta Łodzi działający w imieniu Skarbu Państwa złożył powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie prawa użytkowania wieczystego w księdze wieczystej, zaś prawomocnym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo w tej sprawie. Organ podatkowy zauważa, iż rzeczywiście Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2003 roku, ocenił jako nieważną umowę sprzedaży

z dnia 23 grudnia 1993 roku. Jednakże ta ocena zapadła w postępowaniu w sprawie z powództwa Skarżących przeciwko Zakładom Produkcji Zabawek „Prozapół” Spółdzielni Pracy w Łodzi o odszkodowanie i eksmisję. W żadnym natomiast postępowaniu sąd powszechny nie uznał za nieistniejące prawo użytkowania wieczystego i prawo własności w trybie art. 199 kodeksu postępowania cywilnego. Tym samym wskazywany przez stronę wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 2003 roku, nie ma powagi rzeczy osądzonej co do tego, iż nie doszło do nabycia prawa użytkowania wieczystego i prawa własności przedmiotowej nieruchomości.

Ponadto, jak wyżej wskazano, obecne wpisy w księdze wieczystej wskazują w sposób wyraźny na prawo użytkowania wieczystego gruntów oraz prawo własności budynków stron, a tym samym nie można zasadnie twierdzić, iż decyzja nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie.

Podsumowując, zarzuty stawiane organowi podatkowemu przez Skarżących w skardze z dnia 2 grudnia 2013 roku są bezzasadne. Na Skarżących ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości położonej przy ul. Dąbrowskiego w Łodzi od chwili jej nabycia w 1993 roku – faktycznie realizowany dopiero od roku 1996, ponieważ okres wcześniejszy uległ przedawnieniu z winy stron.

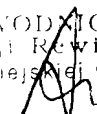
Z uwagi na niedokonywanie wpłat należności podatkowych, część zaległości została zabezpieczona wpisem hipoteki przymusowej, natomiast pozostałe zaległości objęte są postępowaniem egzekucyjnym, które jest kontynuowane po pozytywnym zajęciu stanowiska przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi postanowieniem z dnia 10 października 2013 roku stwierdzającym brak przesłanek do zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe, skargę uznaje się za bezzasadną.

Rada Miejska w Łodzi informuje, że niniejsza uchwała stanowi zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi w rozumieniu art. 237 § 3 w związku z art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, od którego nie przysługuje żaden środek odwoławczy ani środek zaskarżenia.

Stosownie do art. 239 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego Rada Miejska w Łodzi informuje, że: *„W przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego”.*

PRZEWODNICZĄCY
Komisji Rewizyjnej
Rady Miejskiej w Łodzi

Adam Wieczorek